

17. august 2012

EM 2012/143

Hermed fremsættes følgende beslutningsforslag i henhold til § 33 i Forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at tage initiativ til en ændring af § 6, stk. 1, i Landstingsforordning om pædagogisk udviklende dagtilbud til børn og unge, således at kommunernes pligt til at sikre det fornødne antal dagtilbud til alle børn i førskolealderen præciseres, på en måde som sikrer, at ventetiden på en daginstitutionsplads ikke overstiger et nærmere fastsat antal måneder.

(Medlem af Inatsisartut Andreas Uldum, Demokratesne)

Begrundelse

Grønlandske studerende i udlandet er en værdifuld ressource, som vi alle ønsker tilbage til Grønland efter afslutningen på deres studier. Men desværre er der mange, som ikke vender tilbage – selv om de måske ellers gerne ville.

Et af de forhold, som kan gøre det vanskeligt for de færdiguddannede at vende hjem, er manglen på daginstitutionspladser til børn.

Det påhviler den enkelte kommune at sikre det fornødne antal dagtilbud til alle børn i førskolealderen. Dette fremgår af § 6 i den gældende landstingsforordning om pædagogisk udviklende dagtilbud til børn i førskolealderen.

Alligevel er der – særligt i Nuuk – ganske lang ventetid på daginstitutionspladser. Dette er langt fra en ny situation: I maj 2008 oplyste det daværende Landsstyre i et svar på et § 36 spørgsmål, at der i Nuup Kommunua var 1-1½ års ventetid på en vuggestueplads og ½ - 1 års ventetid på en plads i børnehaven. Jeg har ikke præcise oplysninger om de nuværende ventetider i Nuuk og i landets øvrige byer, men håber at Naalakkersuisut i sit svarnotat vil bidrage med opdaterede oplysninger herom.

Det er ikke kun vore studerende i Danmark, som rammes af manglen på daginstitutionspladser. Faktisk er det et stort problem for mange herboende forældre, som tvinges til enten at forlade arbejdsmarkedet og passe børnene selv, eller at aflevere deres børn i en uautoriseret pasningsordning (hvis de ellers kan finde en), med de ulemper og den usikkerhed, som følger heraf: I en uautoriseret pasningsordning er der ikke garanti for, at dagplejen magter opgaven, og at børnene bliver passet forsvarligt.

Måske er der flere børn end dagplejen magter, og måske er aldersforskellen mellem børnene for stor. Bliver dagplejen syg, står forældrene pludselig uden pasningsmulighed.

I enhver børnefamilie skal far og mor kunne tage på arbejde i tryk forvisning om, at deres børn får kærlig omsorg under trygge og udviklende rammer, mens forældrene passer deres arbejde.

Det er vel også baggrunden for, at § 6 i den gældende landstingstingsforordning pålægger kommunerne ”at sikre det fornødne antal dagtilbud.” Men tilsyneladende er bestemmelsen ikke formuleret tilstrækkeligt forpligtende. Den siger intet om, hvad der kan anses at være ”et fornødent antal dagtilbud”. Der er således behov for præcisering af bestemmelsen, f.eks. således at der sættes et loft for, hvor lang den forventede ventetid må være, eller indføres en egentlig pasningsgaranti.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Der skal afsættes ressourcer til udarbejdelse af de nødvendige ændringer i lovgivningen. Disse udgifter forventes dog ikke at overstige et kvart AC-årsværk.

Lovændringen vil – afhængigt af sit indhold – kunne indebære, at visse kommuner (og her tænker jeg særligt på Sermersooq) vil skulle udbygge daginstitutionskapaciteten¹. De hermed forbundne anlægsudgifter må forventes at udgøre omkring 10 mio. kr. pr. daginstitution, hvortil kommer de løbende driftsudgifter.

Principielt mener jeg ikke, at kommunerne bør kompenseres for disse udgifter over bloktilskuddet fra Landskassen. Kommunerne har jo også efter de gældende regler en forpligtelse til at sørge for, at der er nok daginstitutionspladser.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det private erhvervsliv.

Ingen

De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne.

Ingen

---

¹ Ifølge den hidtil gældende opgave- og byrdefordeling mellem Selvstyret og kommunerne har hver part afholdt 50 procent af anlægsomkostningerne ved opførelse af daginstitutioner. Der har dog ikke på finanslovene været afsat midler til dette formål siden finansloven for 2005.